

симпатичного одинадцятирічного хлопчика, якого викрав озброєний чоловік у масці. Дні перетворювались на тижні, тижні — на роки, а Джейкоба так і не знайшли. Лише коли місцевий блогер побачив підозрілий зв'язок між зникненням Джейкоба та випадками викрадення й повернення восьми хлопців у Пейнсвіллі і його околицях у 80-х роках, поліція нарешті схопила викрадача. Заарештований вказав місце, де поховав останки Джейкоба. На той час від його загибелі минуло двадцять сім років.

Все, що сталося, не дає мені спокійно спати. І так само воно хвилює багатьох на Середньому Заході — бо перекреслює наші уявлення про сільські громади й безпеку дітей. Ці події достовірно викладені в багатьох джерелах, зокрема в першому сезоні подкасту *In the Dark*. Але мені потрібно було озвучити дещо інше. На основі власних спогадів я хотіла створити зв'язну розповідь про дорослішання в постійному страху. Коли Кассі Мак-Давелл — так звать героїню цієї книжки — прийшла до мене й благала розповісти її історію, я побачила тут і свій шанс.

Хоча в основі цієї історії реальні люди й події, вона повністю вигадана. Однак я сподіваюся, що в особі Габріеля мені вдалося віддати шану добру, яке було в тих дев'ятох хлопцях.

Дякую за увагу.

ПРОЛОГ

Запах, насичений самотнім криком того підвалу із земляною підлогою, жив усередині мене.

Звичайно він ховався у найтемнішому закутку мого мозку, але щойно я згадувала про *Лілідейл*, виповзав назовні і душив мене. То був сморід печерної істоти, задушливий сморід великого сонного чудовиська, голодного, з роззявленою пащею. Замість зубів у нього були консервні банки, а на місці піднебінного язичка звисав шнур-вимикач однісінької лампочки. Чудовисько у печері спокійно й терпляче чекало, поки сільська дітвора спуститься по його східцях.

Воно дозволяло нам намацати вмикач.

Наші пальці хапалися за шнурок.

світло!

Але це було останнє полегшення, яке ми відчували — разом із солодощами, сонцем, срібними монетами й останніми радощами життя. А потім звір ковтав нас із головою і перетравлював тисячу років.

Направду це не так.

Мені часто казали, що у мене винятково бурхлива уява.

Підвал не був чудовиськом.

РОЗДІЛ 1

— П'ятнадцять два, п'ятнадцять чотири і пара на шість, — Сефі всміхнулася.

Тато відповів їй посмішкою через стіл.

— Цілком непогано. Касс?

Я поклала свої карти, намагаючись приховати зловтіху, але мені це не вдалося.

— П'ятнадцять два, п'ятнадцять чотири, п'ятнадцять шість і збіг на десять!

Мама пересунула наш кілочок.

— Ми виграли.

Я виконала плечима тріумфальний танок.

— Якщо хочеш, Сефі, я можу давати тобі уроки.

Вона закотила очі.

— Уроки чого? Як зіпсувати забаву?

Я зареготала й ухопила жменю попкорну. Мама приготувала величезну миску попкорну, щедро посипавши його сіллю та дріжджовими пластівцями. Це було годину тому, коли ми тільки розпочали вечір ігор. Ми майже все ум'яли, й у мисці лишилися здебільшого недосмажені зерна кукурудзи, так звані старі панни. Я копирсалася у пошуках тих, на яких було видно трохи білого. Як на мене, найкращий смак мають саме ті зерна, які лише частково розкрилися.

Тато встав з-за столу.

— Налити ще? — спитав, показуючи на напівпорожню мамину склянку, що пітніла в липкому травневому повітрі.

Цього року літо прийшло раніше — принаймні так казав мій учитель біології, містер Паттерсон. Казав, що така примхлива погода зіпсує посіви.

Схоже, він був цим стурбований, але б'юся об заклад, що не лише я з нетерпінням чекала на спекотні канікули. Ми із Сефі планували засмагнути мов печені боби і освітлити наше темне волосся. Вона чула від подруги її подруги, що дитяча олія на шкірі та оцтова вода на волоссі спрацюють так само, як і коштовні олії для засмаги з кокосовим ароматом та сонцезахисні креми *Sun In*. Ми навіть перешіптувалися, що позасмагаємо голяка — якщо знайдемо місце на межі нашого обійстя, де ліс межує з дренажною канавою. Від цієї думки я затремтіла. Хлопцям подобалася рівна засмага. Я дізналася про це, дивлячись «Маленьких спокусниць».

Мама підняла свою склянку і спорожнила її, перш ніж віддати татові.

— Дякую, любий.

Він підійшов до неї, нахилиючись для глибокого поцілунку, перш ніж забрати склянку. Тепер я закотила очі разом із Сефі. Мама і тато — хоча переважно тато — регулярно намагалися переконати нас, що нам дуже пощастило, що вони досі такі закохані. Але, як на мене, це було *огидно*.

Тато відірвався від поцілунку з мамою і помітив вираз наших облич. Він засміявся своїм сиплим сміхом, відставивши обидві склянки, щоб мати змогу вільно масувати мамині плечі. Вони гарна пара, люди постійно

це казали. Мама була вродлива, кожна її матова фотографія це доводила. У неї досі було блискуче каштанове волосся та великі гарні очі, хоча після виношування Сефі і мене її стегна та живіт погладшали. Тато теж був красень, схожий на Чарльза Бронсона. Нічого дивного, що вони знайшли одне одного, принаймні сама матуся за келихом вина зізнавалася, що її завжди, ще в старших класах, тягнуло до нечемних хлопців.

Моя найближча родина була невелика: лише мама, тітка Джин, моя старша сестра Персефона (мої батьки любили грецькі імена) і тато. Родичів з татового боку я не знала, але вони і не були того варті. Принаймні так казав бабусі дідусь з маминого боку тієї зими, коли помер від інфаркту. Бабуся не заперечувала. Вона була слухняною жінкою, від неї завжди пахло свіжоспеченим хлібом, незалежно від пори року. Через кілька тижнів по смерті дідуся вона й сама померла — це сталося від інсульту, який звучить трохи як інсулін, але це не має нічого спільного із цукровим діабетом.

Батьки моєї мами втратили сина, коли мені було лише три роки. Мабуть, їхній син — себто мій дядько — був шибайголова, бо загинув у своєму «камаро» 79-го року, граючи в гру «хто перший загальмує, той боягуз». Люди казали, що пиячив. Я пам'ятаю лише один момент, пов'язаний з дядьком Річардом, на його похороні. Джин плакала, але мама плакала голосніше і підійшла до дідуся, щоб обійняти його. Він відвернувся від неї, а вона стояла там і сумувала більше, ніж загублена дитина.

Якось я поцікавилась, чому дідусь не обійняв її. Вона відповіла, що я занадто мала, аби пам'ятати щось із

похорону Річа; крім того, минуле повинно залишатися в минулому.

— Я думаю, що ваша мама — найвродливіша жінка у світі, — сказав тато тут і тепер, погладжуючи мамині плечі. Вона заплющила очі, і на її обличчі з'явився мрійливий вираз.

— Ми не проти, — сказала я. — Тільки винаймай собі десь кімнату.

Тато змахнув рукою, усмішка сповзла з обличчя.

— У мене є цілий будинок. Може, це тобі варто навчитися розслаблятися. Я потім помасую твої плечі.

Я перевела погляд на Сефі. Вона клацала відігнутих куточком гральної карти.

— Дякую, не треба, — відказала я.

— Сефі, а ти? Твоя шия напружена?

Вона знизала плечима.

— Ось, це я розумію!

Тато рушив до неї і поклав руки на її кістляві плечі. Моя сестра була на два роки старша за мене, але худорлява, скільки б не їла. Зі своїми зубами, як у білки, та ямочками на щоках вона була викапана Крісті Мак-Нікол, хоча я радше з'їм власне волосся, ніж розкажу їй про це.

Тато почав розмову із Сефі.

— Добре, коли люди почуваються добре, — прошепотів він їй.

Від цих слів у мене все засвербіло всередині.

— Може, пограємо ще в криббедж?

— Це згодом, — сказав тато. — Спочатку я хочу почути про ваші літні мрії.

Я застогнала. Тато вірив у мрії. Він вірив, що ти можеш бути ким завгодно, але спочатку треба це

«побачити». Типовий хіпі, але можна до цього звикнути. Ми із Сефі обмінялися поглядами. Ми й без слів знали, що тато не схвалить нашого плану перефарбуватися у блондинок. *Дівчата не повинні ні до кого підлещуватися*, сказав би він нам. Ми повинні самі керувати своїм розумом і тілом.

Знову ж таки, *гідота*.

— Я хочу відвідати тітку Джин, — заявила я.

Мама слухала мене з напівзаплющеними очима, але при згадці про сестру її очі відкрилися.

— Чудово! Ми можемо поїхати до Канади на тиждень.

— Гарна ідея, — погодився тато.

Моє серце радісно затремтіло. Ми майже ніколи не виїжджали далі, ніж по шосе до Сент-Клауда, щоб затаритися в споживчому кооперативі, але тепер, коли мама отримала роботу на повну ставку в школі, ми завели мову про автомобільну подорож цього літа. Проте я боялася запропонувати поїхати до тітки Джин. Якби мама з татом були не в настрої, вони відкинули б цю ідею категорично, а мені справді потрібно було провести трохи часу з тіткою Джин. Я любила її до нестями.

Вона була єдина, хто не вдавав, що я нормальна.

Вона була в нас, коли я народилася, і залишилася ще на кілька тижнів після цього, щоб допомогти мамі, але перший справжній спогад про неї я зберігала з похорону дядька Річарда, а точніше — одразу після того. Тітка Джин була на десять років молодша за маму, тобто на той час їй було не більше сімнадцяти. Я застукнула її, коли вона витріщалася на мою шию, як це робила переважна більшість людей.

Замість того щоб відвести погляд, тітка посміхнулася і сказала:

— Якби ти народилася двісті років тому, тебе б втопили.

Вона мала на увазі червоний, звивистий рубець, що оточував мою шию на рівні плечей, товстий, як один із золотих ланцюжків містера Ті з «Команди А». Мені казали, що я вистригнула з мами з обмотаною навколо горла пуповиною, моє тіло було синє, як чорничне морозиво, а очі широко розплющені, хоча я не дихала. Я народилася так швидко, що лікар не втримав мене на руках.

Принаймні так мені розповідали.

Так я і висіла на пуповині, мов ягідка. Зрештою, підскочила одна з медсестер, розплутала пуповину і виявила під нею амніотичну перетяжку, що душила мене. Кмітлива медсестра перерізала її, а потім лякала мене по щоках, поки я не закричала. Це врятувало моє життя, але волокнисті нитки залишили тавро на шиї. Мама казала, що спочатку мій рубець був схожий на розлучену червону змію. Це була драматична картина. У всякому разі підозрюю, що медсестра вдосталь нанервувалася, поки нарешті не віддала мене мамі — бо це важко було назвати добре виконаною роботою. До того ж «Дитина Розмарі» вийшла у прокат пару років перед тим, і всі в положовому, напевно, питали себе, що саме виштовхнуло мене з материнської утробы з такою силою.

— Дитина, яку двічі намагалася задушити власна мати, приносила б нещастя, — закінчила тітка Джин, торсаючи мене за підборіддя. Я одразу ж вирішила, що це нормальний жарт, адже мама таки була її сестрою і вони обидві мене любили.